

ΤΩ ΦΕΡΙΔΟΥΝ ΜΠΕΪ

(une page d'amour)

Φεύγει, φεύγει γκρουζέλ Φεριδούνη
καί 'στην Πόλι γιά πάντα θά πάς'
κι' αν σοῦ μπήκαμ' έμειτε 'στο ρουθοῦρι
πάντα σὺ τοῦς Ρωμηοὺς ἀγαπᾷς.

"Ήσουν τζέρελ μα τ Τοῦρκος καί νέος,
καί τὰ εἶχες μὲ δλους καλά'
καί δὲν βρέθη κανεὶς 'Αθηναῖος,
νά σὲ πῆ Φεριδούν - Τουρκαλά!

'Στοὺς χοροὺς, 'στὰ σαλόνια πετοῦσες,
κ' ἤσουν σ' ἔλους τ' enfant τὸ gaté.
καί τοὺς 'Ελληνας τὸς ἀγαποῦσες
ποῦ δὲν ἔβαλες φέσι ποτέ!...

Μὰ καί σὺ, 'στο δικό σου τὸ σπίτι,
ἀγαπῶν καί γραικιάτε καί γραικοὺς,
καί τιμῶν τὸ Σουλτάνο Χαμίτη
μπάλλοις ἔδωκες... ὄχι κακοὺς!

'Αλλὰ ταῦτα ἰδῶν ὁ Σουλτάνος
— Νέ γρια πῆορσουν, φώναξε, ντε ὄρ
σὺ δὲν εἶσαι πιστὸς μουσουλμάνος
εἶσαι ἄπιστος 'Ελλην... γκρια ὄρ!

Τότε σκοῦζει κι' αὐτὸς τρομαγμένος
'στο λαιμό της ἐκείνη μὲ πῆ...
δὲν ἐπρόφθασε ρε νὰ εἰπῆ
καί εἰρέθη... πανμένος

*Ενας

ΑΤΤΙΚΑΙ ΝΥΚΤΕΣ

Ἐπανήλθουμεν εἰς τὸ πρῶην καθεστὸς. Ὁ ἀποχαιρετή-
σας ἡμᾶς Ἰούλιος, ἵνα ἀφήσῃ, φαίνεται, «ἀρίστως ἐντυπώ-
σεις» ἐδρόσισην ὀλίγον τὸ ἔδαφος τῆς Ἀττικῆς, συγχρό-
νως ὅμως ἐκληροδότησεν εἰς τὸν διάδοχόν του Αὐγουστον
ὅλον τὸν κύσωνα, ὅστις κατὰ τὰς τελευταίας ταύτας ἡ-
μέρας καί πάλιν μᾶς ἐπεσκέφθη. Ἐάν ὁ Αὐγουστος ἐμι-
μαίτο τὸ παράδειγμα τοῦ προκατόχου του καί μᾶς ἔρρι-
πτεν ὀλίγας ψεκᾶδας βροχῆς ὑπῆρχεν ἰλιπὶς νὰ ἐστερούμεθα
καί τοῦ μοναδικοῦ θεάτρου τῆς «Ὀμονοίας», ἤδη ὅμως καί
νέος ἑλληνικὸς θέατρος ἐφάνη, διὰ νὰ δειχθῆ μᾶλλον κατα-
φανῶς, ὅτι ἡ ἀνυπόφορος θερμότης ὠφελεῖ μεγάλως τὴν
σταφίδα τοῦς πέπονας καί τὰ θερινὰ θεάτρα.

Μὰ τὴν ἀλήθειαν θὰ ἐπρωτίμα πάς τις νὰ ἔδραχε καθ'
ἐκαστην ἐσπέραν' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὸ «φιλοθέαμον
μόνο» τῆς πρωτευούσης θὰ ἔμεινεν εἰς τὸ σπίτι του καί
ἔβλεπε καταναγκαστικῶς οὔτε τὴν Πενθερά τοῦ κ.
οὔτε τὰ ἄλλα ἀγῆθ θεάματα τῆς πλατείας

τῆς Ὀμονοίας, τὰ ὅποια μόνον ὁ σιδηρόδρομος Ἀττικῆς
ἐκτιμᾷ κριτικῶς... διὰ συριγμῶν.

Διάλογος μεταξύ δύο κυριῶν :

— Θὰ πᾶς ἀπόψε εἰς τὴν Πενθερά ;

— Καλὲ τί λές ; Δὲν μὲ φθάνει ποῦ πῶν ἔχω ὅλη τὴν
ἡμέρα σπίτι μου, νὰ τὴν ἰδῶ καί στὸ θέατρο ;

Πόσον ὅμως ὁ κόσμος διψᾷ ἐφέτος ! Τὴν ἡμέραν, κυριο-
κετικῶς, ἐνεκα τῆς ἐλλείψεως τοῦ ὕδατος, καί τὴν ἐσπέ-
ραν ἐνεκα τῆς ἐλλείψεως... διασκεδάσεων. Τέλος πάντων,
κ. Ταβουλάρη, ἡ δημαρχία πιθανὸν νὰ ἔχη λόγους, ἵνα
βασκνίξῃ τοὺς ἀτυχεῖς κατοίκους τῆς πρωτευούσης, ἀλλὰ
οὐ ; Τί σοῦ χρεωστοῦν οἱ ἄνθρωποι νὰ δίδουν μίαν καί
ἐβδομήκοντα (ἀριθ. 1.70) καί νὰ τρώγουν πρὸς τὸ θεαθῆ-
ναι, ὀλίγους νταλμάδες ἀγοραζόμενους ἐν... δημοκρασίᾳ ;
Δὲν δικαιοῦσαι εἰς τὴν κοινωνίαν, ὅταν παραπονῆται διὰ
πάντα ταῦτα νὰ ἀπαντᾷς : Εἶνε τραλλή, διότι θὰ προσ-
καλῆς θεατᾶς καί ἕκαστος θὰ σοῦ λέγῃ : ὄχι, ὄχι,
εὐχαριστῶ.

Τὴν φρικώδη μονοτονίαν τῶν ἀττικῶν μας νυκτῶν ἐ-
τόλμησε νὰ ταραξῆ ὁ ἐξαετῆς Κάρλεϋ, ὅστις ἔδει εἰς ἑπτὰ
γλώσσας, κί ὅποια... ὀλίγον δικαίφουσι προφερόμεναι
ὑπὸ τοῦ μικροῦ ἀοιδοῦ. Τὸ μόνον ὅπερ πρέπει νὰ θαυμάσῃ
τις τοῦ μικροῦ Κάρλεϋ εἶνε τὸ θάρρος. Ἐάν τὸ εἶχον πολλοὶ
ἐκ τῶν ταμιῶν δὲν γνωρίζομεν τί ἦτο δυνατόν νὰ συμβῆ.

Περὶ τοῦ Φαλήρου νομίζω, ὅτι εἶνε πολὺ τολμηρὸν καί
ὀλίγως λέξεις νὰ εἰπῇ τις. Ἴνα ἔχη τὸ δικαίωμα αὐτὸ πρέ-
πει νὰ εἶνε θωρακισμένος μὲ πολλὴν ὑπομονὴν καί περισ-
σότερα χρήματα, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐγὼ δὲν ἔχω οὔτε τὸ ἓν, οὔτε
τὸ ἔτερον, παύω σήμερον τὰς Ἀττικὰς Νύκτας ἐλπίζων,
ὅτι θὰ τύχῃ τῆς συγγνώμης τοῦ ἀναγνώστου, ὅταν τὸν
βεβαιώσω, ὅτι δὲν θὰ γράψω πλέον οὐδέποτε... ὁμοίως.

Ὁ νῖος Ἰησὺς τοῦ νουλιῶ

Ο ΑΝΔΡΙΑΣ ΤΟΥ ΜΙΡΑΒΩ

Κατ' αὐτὰς ἐπανηγουρίσθησαν τὰ ἀποκαλυπτήρια τοῦ ἀνδριάντος
τοῦ Μιραβῶ ἐν Montargis, πρωτευούσῃ τῆς ἐπαρχίας ἐν ἣ ἐγεννήθη,
ὁ μέγας ρήτωρ τῆς γαλλικῆς ἐπαναστάσεως. Ὁ ἀνδριάνς οὗτος
εἶνε ἔργον ἐπιτυχέστατον τοῦ ἐξόχου καλλιτέχου Granet, ὅστις
καί εἰς τὴν μορφήν καί εἰς τὴν στάσιν τοῦ Μιραβῶ ἐξέφρασε τὰ φλο-
γερὰ πάθη ὑπ' ὧν καταίχεται ὁ δαιμόνιος ἐκείνος δημεγέρτης. Ἀνὴρ εἰς
τὴν ἀκμὴν τῆς ἡλικίας του τὸ 1789, ἀριστοκράτης τὴν καταγω-
γὴν καί τὴν ἀγωγὴν, τελείως μεμορφωμένος, ὅπως ἦσαν οἱ ἐγκυκλο-
παιδικῶν τοῦ 18ου αἰῶνος, εὐφυέστατος, διαφθαρμένος, ἀποτυχῶν εἰς
πᾶν τακτικὸν στάδιον καί εἰς πᾶσαν ἀπόπειραν ἀποκαταστάσεως,
βαθείως παθαινόμενος, ὁ Μιραβῶ εἶγεν ὅλα τὰ στοιχεῖα ὅπως πρω-
ταγωνιστήσῃ κατὰ τὴν κρίσιμον περιόδον τῆς ἐνάρξεως τῆς μεγά-
λης ἐπαναστάσεως. Εἶχε δὲ ἐπὶ πᾶσι τὸ φυσικὸν χάρισμα τοῦ λό-
γου, φωνὴν καθαρὰν καί ἤχηρὴν, καί ἀναπνευστικὰ ὄργανα ἀντέχοντα
εἰς μακροὺς ρητορικοὺς ἀγῶνας. Ὁ Κλέμης Riqueti de Mirabeau, ὁ
ἐξ ἀριστοκρατῶν μέγας οὗτος δημαγωγός, ἐγεννήθη τὸ 1749 καί
ἀπέθανε τὸ 1791.